

ת"פ 249/05/15 - מדינת ישראל נגד רבקה אזרזר רז

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 249-05-15 מדינת ישראל נ' אזרזר רז
לפני כבוד השופט איתי הרמלין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד אלכס ישראלוב

המאשימה

נגד

הנאשמת

רבקה אזרזר רז
ע"י עו"ד אופיר כתבי

החלטה בטענה מקדמית והכרעת דין

1. הנאשמת מואשמת בכך שביום 9.9.2014 עבדה כ"דילרית" בדירה ברמת גן ששימשה למשחקי מזל אסורים לפי החוק. לפי כתב האישום בדירה היו שמונה מחשבים שבהם שוחקו משחקי המזל. כל שחקן שילם לפי הטענה כסף לנאשמת שהמירה אותו בנקודות משחק. במשחק עצמו הקיש השחקן על כפתור ואם הופיע על המסך רצף מסוים של תמונות הוא זכה בכסף. כלשון כתב האישום: "תוצאות המשחק תלויות בגורל יותר מאשר בהבנה או ביכולת" (כמובן, בפועל התוצאות אינן תלויות כלל בכישורים כלשהם של השחקן).

2. הנאשמת הסכימה להגשת כל ראיות התביעה וכלל לא חלקה על עובדות כתב האישום.

3. הנאשמת טענה כי יש לבטל את כתב האישום מכוחה של הגנה מן הצדק כיוון שהמטרה לא חקרה וביררה מי הם בעלי המקום שהם הנהנים הכספיים העיקריים מפעולתו והסתפקה בהעמדתה לדין אף על פי שהיא נמצאת בתחתית השרשרת העבריינית.

4. לשם בחינת הטענה המקדמית עיינתי בחומר החקירה בתיק שהוגש לעיוני. מסתבר שהחקירה נפתחה בעקבות ידיעה מודיעינית שהתקבלה במשטרה אודות פעולת "דירת הימורים" בכתובת הרלוונטית. לפי הפרפרזה עליה שהוגשה לעיוני, בידיעה המודיעינית נכלל שמו של מי שלפי טענת המודיע "פתח" את "דירת הימורים" (כלומר, בעל העסק הבלתי חוקי) - בפסק הדין אשתמש בראשי תיבות שמו ע"ג. בעקבות הידיעה המודיעינית פנתה המשטרה לבית המשפט וקיבלה צו לחיפוש במקום, ופשטה עליו ביום 9.9.2014. בעת הפשיטה נמצאו במקום הנאשמת, שעבדה בו כ"דילרית", וחמישה אנשים

עמוד 1

ששיחקו במשחקי המזל. המשטרה צילמה את עמדות המשחק ותפסה את המכונות המשמשות למשחקי המזל ואת הכסף שהיה בקופה. המשטרה רשמה את שמות כל הנוכחים במקום, גבתה במקום את עדויותיהם של הנאשמת ושל אחד השחקנים ושלחה אותם לדרכם. כעבור כחודש גבתה המשטרה את עדותו של אדם בשם ע"ג (שם זהה לזה שהופיע בידיעה המודיעינית כמי ש"פתח" את המקום) שהיה מעורב בעבר בעבירות דומות. אותו אדם בשם ע"ג שנחקר במשטרה, הכחיש בחקירתו כל קשר לדירה הרלבנטית ולשימוש בה למשחקי מזל. כדי להגן על מי שמסר את המידע המודיעיני הוציאה המדינה תעודת חיסיון על זהותו של המודיע, ולא גבתה ממנו עדות.

5. השחקן שנחקר על ידי המשטרה טען בחקירתו כי הייתה זו הפעם הראשונה שהגיע לדירת ההימורים אחרי שאדם בשם יוסי שאינו יודע פרטים נוספים שלו סיפר לו עליה. הוא סיפר שהנאשמת פתחה לו את דלת הדירה והוא שילם לה ₪ 200 שאותם המירה בנקודות משחק. העד טען כי אינו יודע מי בעל המקום או מי עובד במקום חוץ מן הנאשמת.

6. הנאשמת אישרה בחקירתה במשטרה כי עבדה ב"דירת ההימורים" כ"דילרית" תמורת ₪ 350 למשמרת של 8 שעות, שאותם משכה במזומן מהקופה בכל יום עבודה. לטענתה, עבדה במקום תקופה קצרה (בעדותה אמרה שהתחילה לעבוד במקום "שבוע אחרי תחילת המלחמה"[1]) כאשר הכוונה היא למבצע "צוק איתן" בעזה שהתחיל כחודשיים לפני הפשיטה המשטרית). הנאשמת טענה כי הבעלים של המקום נקרא שי, אך טענה כי אין לה קשר עם הבעלים אלא יש שליחים שבאים לאסוף את הכסף. היא גם הוסיפה שאין לה טלפון של אותו שי. בהמשך החקירה טענה שיש במקום כלשהו טלפון של אותו שי, אבל בשל לחץ החקירה היא אינה מוצאת את המספר[2]. לטענתה, לפני קבלתה לעבודה דיברה עם אותו שי אך לא נפגשה עמו[3]. הנאשמת מסרה שמות פרטיים של מי שמשמשים כשליחים, אך סירבה למסור את שמות העובדות האחרות במקום כדי לא להפילין[4]. את עדותה סיימה בדברים אלה: "אני לא מארגנת את המקום. אני עובדת במקום קצת אחרי תחילת המלחמה בגלל שקשה... למצוא עבודה לאשה בגילי"[5].

7. בעדותה בבית המשפט טענה הנאשמת שעבדה ב"דירת ההימורים" שבה עוסק כתב האישום כשבועיים שלושה. זאת, בסתירה מסוימת לעדותה במשטרה שתוארה לעיל[6]. כאשר העידה בבית המשפט לא זכרה הנאשמת בדיוק איך נקלטה לעבודה בדירת ההימורים הרלבנטית. בכל מקרה לא הזכירה שיחה שלה עם אותו בעלים בשם שי שנזכר בחקירתה במשטרה, אלא טענה כי דיברה רק עם העובדות האחרות ואולי הן דיברו איתו[7]. גם בבית המשפט סירבה בתחילה הנאשמת למסור את שמה של החברה שהכניסה אותה לעבודה. אחר כך מסרה ששמה מירה, אך טענה שאינה יודעת את שם משפחתה[8]. היא הוסיפה כי היו במקום 3 עובדות והיא הכירה את כולן[9]. בבית המשפט גם טענה הנאשמת שאינה יודעת מי היה בעל הבית בדירת ההימורים, ושאינה זוכרת את שמו, ושכך אמרה גם בחקירתה במשטרה. היא הוסיפה ואמרה שהתקבלה לעבודה מבלי לדעת את שמו של הבעלים במקום[10]. כמובן, גם פרטים אלה סותרים את עדותה במשטרה שהובאה לעיל. כאשר עומתה הנאשמת עם הדברים שאמרה בחקירת המשטרה בהקשר זה, טענה שבשל חלוף הזמן עד המשפט

שכחה את שמו של הבעלים, אך המשיכה לטעון שלא היה לה קשר עמו[11]. הנאשמת אמרה כי מספר הטלפון שאליו היו מתקשרות העובדות בדירת ההימורים כדי להזמין את איסוף הכספים היה רשום על מדבקה או על הקיר בדירה ושהיא אינה יודעת מדוע לא מסרה אותו למשטרה[12], אף על פי שקודם לכן טענה שאם לא מסרה את מספר הטלפון כנראה הוא לא היה ברשותה[13]. בשולי הדברים אציין שלאורך עדותה של הנאשמת היו סימנים ברורים לכך שהיא מכירה היטב את עולם "דירות ההימורים". כך למשל אמרה: "במקום כזה אין קשר עם הבעל ישירות, בדרך כלל באים עובדים, במידה ויש כסף אז בעל הבית שולח שליחים ובאים לקחת את הכסף"[14]

8. מעבר לחוסר אמינות כללי שעליו מצביעות הסתירות בעדויות הנאשמת שפירטתי לעיל, ניתוח עדויותיה של הנאשמת מלמד על כך שהנאשמת בחרה לא לסייע לחקירה ולאיתור מעורבים נוספים בביצוע העבירות. הנאשמת סירבה במפורש למסור את שמות העובדות הנוספות במקום שהיו ידועים לה - ויש להניח שגם פרטים נוספים של אותה מירה שאת שמה הפרטי מסרה לבסוף בבית המשפט היו ידועים לה והיא הסתירה אותם במכוון. הנאשמת גם מסרה שמות פרטיים בלבד של כל מי שכן מסרה את שמו - כגון, אותו "שי" מסתורי. יתכן שמסרה שמות אמיתיים ושאמנם לא היו ידועים לה שמות המשפחה. לעומת זאת, אין לי ספק שהנאשמת יכולה הייתה למסור לשוטרים בזמנו את הטלפון שבו השתמשה להזמין את השליחים לבוא לאסוף את הכסף, וטענתה בזמנו בפני השוטרים שפשטו על דירת ההימורים שאינה זוכרת היכן המספר, לא הייתה אמת. בעניין זה מצטרפת לסתירה בין עדותה במשטרה לעדותה בבית המשפט עצם העובדה שסיפרה בעדותה בבית המשפט כי הטלפון היה כתוב על הקיר או על מדבקה. כלומר, היא ידעה היכן הוא כתוב.

9. לביסוס טענתה שהמשטרה לא ביצעה חקירה סבירה לאיתור מעורבים נוספים והעמדתם לדין ביקשה הסניגורית כי יתייצב לדיון מי שהיה ממונה על החקירה. לדיון התייצב רפ"ק ירון אלישיב. לאחר עיון בתיק אמר כי לפי הכתוב בו (ברישום פנימי שלא הועבר לסניגורית) הוא נתן בזמנו מספר הנחיות לביצוע בתיק ובהן ההנחיות הבאות - הוצאת תעודת חסיון, זימון בעל הנכס עם חוזה שכירות וזימון מר ע"ג לחקירה. לאלישיב לא היה הסבר מדוע לא ביררה המשטרה מיהו בעל הנכס. לא היה לו גם הסבר מדוע נחקר רק אחד מבין חמשת השחקנים שהיו במקום בשעת הפשיטה מעבר לכך שמסר שאחד השחקנים האחרים נפטר. רפ"ק אלישיב העריך כי ממילא השחקנים לא היו יודעים מיהו בעל הנכס, כיוון שבדרך כלל אנשים מגיעים למקומות המשחק לאחר ששמעו עליו מאחרים או בזימון ב-SMS - שלא סביר שיעשה מן הטלפון של בעל המקום. רפ"ק אלישיב לא ידע גם מדוע לא נערך חיפוש בטלפון של הנאשמת. אשר למצלמות במקום הסביר רפ"ק אלישיב שהמצלמות אינן מחוברות בדרך כלל למערכת הקלטה (הנאשמת אישרה כי אכן לא הייתה מערכת הקלטה במקום אלא מצלמה בלבד).

10. בסיכומיה הדגישה הסניגורית שהמשטרה יכולה הייתה לבצע פעולות פשוטות יחסית שיתכן שהיו מביאות לחשיפת בעל העסק של מכוונת המזל. כך למשל יכולה הייתה המשטרה לבדוק את רישום בעלי הדירה או המחזיק בה בטאבו, בארנונה או בחברת החשמל (שהרי במקום פעלו מכוונת מזל חשמליות). המשטרה גם הייתה יכולה לקבל צו לחיפוש בטלפון הנייד של הנאשמת ולחקור גם את יתר השחקנים שהיו בדירה בעת הפשיטה המשטרתית ולבחון את המקור להודעות הטקסט שזימנו אותם

למקום אם היו כאלה. אי ביצוע של פעולות פשוטות אלו העלה אצל הסניגורית חשד להימנעות מכוונת של המשטרה מביצוע הפעולות. לדעת הסניגורית "התנהלות היחידה החוקרת בתיק זה, [ש]למעשה נמנעה מלנסות לאתרו [=את הבעלים] ולהעמידו לדין... פסולה ופוגעת קשות בזכותה של הנאשמת להליך הוגן וגם פוגעת באינטרס הציבורי". לעומת זאת, הסניגורית רואה בנאשמת כמי שלקחה אחריות על מעשיה ושיתפה פעולה עם המשטרה בהצגת אופן פעולת העסק שבו עבדה. הסניגורית טענה כי הימנעות הנאשמת מלהפיל אחרים נבעה מכך שהפלתם הייתה מסכנת את חייה, וממילא אין זה תפקידה לעשות את עבודת המשטרה. בהתחשב בכך שהנאשמת הייתה בתחתית השרשרת העבריינית בתיק זה, בכך שהיא נאשמת בעבירה קלה יחסית, בהיעדר הרשעות קודמות ובמצבה הסוציאקונומי הקשה, סבורה הסניגורית שמבחינת האינטרס הציבורי עדיף לחנך את המשטרה לבצע חקירות כיאות באמצעות ביטול כתב האישום על פני מיצוי הדין עם הנאשמת. הסניגורית הוסיפה וטענה כי העונש לעבירה שבה הודתה הנאשמת הוא ממילא עונש קל, ולכן לא ניתן לנקוט צעד מתון של הקלה בעונש בשל הנסיבות שמבססות לטענתה הגנה מן הצדק, ובית המשפט חייב לבטל את כתב האישום בגין.

11. הסניגורית הפנתה לשורת פסקי דין שבהם התקבלו טענות הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית ובתי המשפט הורו בגינה על ביטול כתב האישום או שזיכו בגין את הנאשם - ת"פ (רחובות) 1986/08 **מדינת ישראל נ' גטהון סנבטי** (2010); ת"פ (תל אביב) 45151-10-12 **מדינת ישראל נ' רון שמחון** (2015); תיק (תל אביב) 2229-01-11 **מדינת ישראל נ' שגית גוטרמן אבישי** (2015); ת"פ (רמלה) 50750-09-11 **מדינת ישראל נ' אהרון מימון חברה לבניין ולפיתוח בע"מ** (2015); ת"פ (באר שבע) 61006-05-12 **מדינת ישראל - הוועדה המחוזית לתכנון ולבנייה מחוז דרום נ' איתי רם** (2016); ת"פ (טבריה) 28714-02-13 **מדינת ישראל נ' יבגני קצמן** (2016); ת"פ (כפר סבא) 50994-06-11 **מדינת ישראל נ' שי אחיקם ירד** (2016);

12. בחלק מפסקי הדין שהוזכרו לעיל נדונו מקרים שבהם האכיפה המפלה כלפי הנאשם הייתה יחסית לאכיפה כלפי אנשים שזהותם לא התבררה כיוון שהמשטרה לא ביררה אותה. בחלק אחר מפסקי הדין הייתה האכיפה המפלה כלפי הנאשם יחסית לאכיפה כלפי אנשים שזהותם הייתה ידועה, אך המשטרה לא מצאה לנכון להעמיק בחקר אחריותם או שהתביעה בחרה שלא להעמידם לדין על אף אחריותם הברורה. בחלק מפסקי הדין גינו השופטים את הבחירה להעמיד לדין דווקא את מי שהוא האדם החלש ביותר בשרשרת הנושאים באחריות הפלילית. **בהקשר של התיק שבפני, יש להדגיש שבאף אחד מהמקרים שנדונו בפסקי הדין שהגישה ההגנה ואשר הוזכרו לעיל לא הייתה אחריות לנאשם לכך שהחקירה לא מוצתה.**

13. פסק הדין היחיד שהגישה ההגנה שבו נדונה אכיפה מפלה יחסית לאכיפה כלפי אנשים שהנאשמים סירבו למסור את שמותיהם וזהותם נותרה לא ידועה הוא פסק דינו של השופט שלמה בנג'ו בת"פ (חיפה) 43290-03-16 **מדינת ישראל נ' נדאל שנאוי** (2016). עוד בטרם אתאר את פסק הדין אדגיש כי **השופט בנג'ו לא ביטל את כתב האישום מכוח הגנה מן הצדק בגין טענת האכיפה הבררנית אלא רק הקל בעונשיהם של הנאשמים מכוחה.** באותו תיק דובר במספר פועלי בניין פלסטינים שנמצאו במקום עבודתם והועמדו לדין על כך שנכנסו לישראל ללא היתר כדין. הפועלים

סירבו למסור את זהות מעסיקם והמשטרה לא התאמצה לזהותם ולחקרו כן שזהותו נותרה עלומה. השופט מצא כי החקירה הלקויה שערכה המשטרה פגעה בעקרון השיוויון ובבטחון הציבור (שהרי המעסיק שלא בא על עונשו צפוי להמשיך לעבור עבירות דומות). השופט בנג'ו הדגיש בהחלטתו את חובתה של המשטרה לחקור ולברר מי העסיק את הפועלים גם כאשר העובדים עצמם מסרבים למסור את שמו כיוון שהם מקווים שיעסיקם גם בעתיד. השופט בנג'ו הביע דעתו שהתעלמות של בית המשפט מכך שהמשטרה לא התאמצה לחקור על מנת לאתר את המעסיק תהווה תמריץ למשטרה לנהוג כך גם בתיקים אחרים.

14. התובע הדגיש בסיכומיו את חוסר שיתוף הפעולה של הנאשמת עם המשטרה ואת הסתירות בעדויותיה שאותם תיארתי לעיל. התובע הדגיש גם שהמשטרה לא תפסה כל חשוד נוסף כך שלא מדובר באכיפה בררנית במובנה היסודי. התובע הפנה לפסק דינה של השופטת דנה אמיר בת"פ (תל אביב) 34939-07-15 **מדינת ישראל נ' רוני מנשה** (2017) שבו נדחתה טענה של הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית בנסיבות דומות.

15. לאחר שבחנתי את הנסיבות שאותן פירטתי לעיל מצאתי כי הגשת כתב האישום וניהול ההליך הפלילי לא עומדים במקרה זה בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, ודאי שלא במידה המצדיקה ביטולו של כתב האישום מכוחה של הגנה מן הצדק כעתירת ההגנה.

16. ראשית, יש לציין שלא מדובר במקרה "קלאסי" של אכיפה בררנית שבו נמצאות ראיות נגד מספר חשודים ורק חלקם מועמדים לדין, שהרי בתיק זה הצטברו ראיות נגד הנאשמת בלבד. לא מדובר גם במקרה שבו החוקרים לא ניסו לגלות מעורבים נוספים בביצוע העבירה, אלא במקרה שבו המשטרה ניסתה ללא הצלחה לעשות כן (באמצעות חקירתם של הנאשמת, של אחד השחקנים ושל ע"ג). לא ברור גם כמה משאבים נוספים היה צריך להשקיע בחקירה כדי לאתר בהצלחה מעורבים נוספים ולאסוף נגדם ראיות מספיקות לשם העמדתם לדין.

17. יתר על כן, בעת שבית המשפט שוקל האם קמה לנאשם הגנה מן הצדק עליו לבחון גם את ההיבטים הרלבנטיים בהתנהגות הנאשם. בכך דומה ההגנה מן הצדק לדוקטרינת פסילת הראיות שהתפתחה בפסיקה, שבמסגרתה נקבע שכאשר בית המשפט שוקל האם לקבל ראיה שהושגה על ידי הרשויות שלא כדין עליו לשקול גם האם "הנאשם תרם לאי החוקיות שבניהול החקירה, על-ידי ניצול לרעה של זכויותיו" (ע"פ 5121/98 **רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי** (2006), פסקה 70 לפסק דינה של השופטת ביניש בחלק שנפתח במלה "שלישית"). באופן כללי בשל אופיה של טענה מקדמית זו, נאשם הטוען כי קמה לו הגנה מן הצדק צריך לטעון טענה זו בידיים נקיות. כך נפסק למשל על יד השופט עודד מודריק בת"פ (מחוזי תל אביב) 40175/03 **מדינת ישראל נ' יובל כהן** (2005) ואף על ידי בתיק (תל אביב) 2165-01-14 **מדינת ישראל נ' עמוס גונן** (החלטה מיום 20.9.2015).

18. קושי מיוחד בקבלת טענת הגנה מן הצדק על רקע אכיפה בררנית מתקיים במקרה שבו הנאשם לא

מסר בחקירתו את מלוא המידע שברשותו בדבר מעורבים נוספים, והמשטרה לא הצליחה לאסוף נגדם ראיות. במקרה שכזה הנאשם תורם ישירות לקיומה של האכיפה החלקית שאותה הוא מבקש מבית המשפט לראות כבררנית. יפים לעניין זה דברי בית המשפט המחוזי בע"פ (תל אביב) 70289/06 **ירון נקש נ' מדינת ישראל** (2008). באותו תיק דחה הרכב בראשות השופטת דבורה ברלינר טענה של הגנה מן הצדק על רקע אכיפה בררנית כשהוא מסביר כי "כאשר המערער נחקר במשטרה, הוא לא חשף את מעורבותם של השניים האחרים בביצוע העבירה. היפוכו של דבר, בשלב מסוים טען לגבי אחד מהם שאינו מעורב כלל ולגבי האחר סרב להתייחס מכל וכל. קבלת הטענה של הגנה מן הצדק מחייבת גם התייחסות מסויימת להתנהגותו של הטוען להפעלתה. על המערער, לבוא בידיים נקיות ולהראות שהוא, מצדו, עשה ככל שביכולתו להביא לכך שהאכיפה תהיה שוויונית ומלאה. המערער, תרם בהתנהגותו "לאכיפה הבררנית". ספק אם הוא יכול להשמע בטענה כי אי העמדתם לדין מהווה אפלייתו הפסולה שלו לרעה. כיוון שכך, ובהתחשב בהבדל הקיים בעוצמת הראיות וכן התנהגותו של המערער, איננו סבורים כי יש מקום להתערב בהחלטתו של בית משפט קמא אשר דחה את הטענה". גם בת"פ (מחוזי תל אביב) 40238/06 **מדינת ישראל נ' צבי רוזנבלט** (2011) הועלתה טענת אכיפה בררנית במקרה שבו הנאשם הסתיר מחוקרי המשטרה את מעורבותו בביצוע העבירה של מי שלעומתו טען לאפליה בפרשת ההגנה במשפטו. בעניין זה כתב השופט ג'ורג' קרא: "אילוהיה הנאשם 1 מספר למן ההתחלה כי בר עוזה היה השותפו והיה המציג בפניה חוקרים את 2/ עליו מצביעה ההגנה כמסמך שנחזה כמאששאת טענת השותפות, יכולים היו החוקרים לרדת לעומקה של הטענה בחקירה ראויה לבר עוז, לאששאת הטענה האולהפריכה. גם בהנחה והיה בסיס לטענה ... הרי שהנאשם 1 בהתנהגותו הואשהביא ל"אכיפה הבררנית", כאשרבנסיבות אלו, ספק אם הנאשם 1 יכול להישמע בטענה כי איהעמדתו שלברעוזה לדין מהווהאפליהפסולה" (ערעור על פסק דין זה ובקשה לדין נוסף נדחו בבית המשפט העליון).

19. לנוכח טיעוני ההגנה בתיק זה יש להדגיש כי לא בהכרח בכל מקרה יהיה די בכך שהנאשם לא מסר שמות של מעורבים נוספים כדי לדחות טענת הגנה מן הצדק על רקע אכיפה בררנית. כך למשל, יתכן מקרה שבו אי שיתוף הפעולה של הנאשם בחקירה לא יהווה טעם מספיק לדחיית טענת הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית, אם יסתבר שהאכיפה הבררנית או היעדר החקירה לאיתור מעורבים נוספים נבעה משיקולים זרים של גורמי החקירה או התביעה ולא מסדרי עדיפויות סבירים בחלוקת משאבים. אינני פוסל גם את האפשרות שכאשר אי שיתוף הפעולה של החשוד נבע מסכנה מוחשית שנשקפה לחייו אם ישתף פעולה יהיה בכך כדי ליטול את עוקצו של היעדר שיתוף הפעולה בהקשר זה. הסוגיה היא מורכבת ומחייבת יצירת איזונים שכן אמנם כטענת הסיגורית יש חשיבות לעודד את המשטרה לבצע חקירה מלאה ומקיפה, אך יש גם חשיבות לעודד חשודים לשתף את גורמי החקירה במידע הנוגע למעורבים נוספים בביצוע העבירה. בדומה להלכה בעניין פסילת ראיות גם בשאלה האם הגשת כתב האישום או ניהול המשפט עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית על בית המשפט לבחון מערכת שיקולים רחבה ולערוך ביניהם לעיתים איזונים. כפי שכתב בית המשפט העליון: "ההכרעה בשאלה אם המקרה שלפני בית-המשפט מצדיק את החלתה של הגנה מן הצדק, אמורה לשקף איזון נאות בין מכלול הערכים, העקרונות והאינטרסים השונים הכרוכים בקיומו של ההליך הפלילי. מן העבר האחד ניצבים האינטרסים התומכים בהמשך קיומו של ההליך, ובהם העמדת עבריינים לדין ומיצוי הדין

עמהם; הוצאת האמת לאור; קיומם של מנגנוני גמול, הרתעה וענישה; שמירה על ביטחון הציבור; הגנה על זכויותיו של הקורבן הנפגע. ומן העבר האחר ניצבים האינטרסים השוללים, במקרה הקונקרטי, את המשך קיומו של ההליך, ובהם הגנה על זכויות היסוד של הנאשם; פסילת מהלכיה הנפסדים של הרשות והרתעה מפני נקיטת מהלכים דומים בעתיד; שמירה על טוהר ההליך השיפוטי; שמירת אמון הציבור בבית-המשפט" (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' איתמר בורוביץ'** (2005)).

20. במקרה שלפני פשטה המשטרה על "דירת ההימורים", חקרה את הנאשמת שעבדה במקום ואת אחד השחקנים, וזימנה לחקירה את מי שלפי המידע המודיעיני היה בעל העסק של מכונות המזל. אכן ניתן היה לערוך פעולות חקירה נוספות כהצעת הסניגורית, אך ספק בעיני אם היעדרן של פעולות אלה הוא בגדר פגם בחקירה בדרגה כזו שבו עוסק השלב הראשון בבחינה האם עומדת לנאשמת הגנה מן הצדק לפי המבחנים שנקבעו בע"פ **בורוביץ'** הנזכר לעיל. יתכן שניתן לראות בהחלטה לא לבצע פעולות אלה משום הפעלת שיקול דעת סביר של גורמי החקירה בהתחשב באופי העבירה ובהיקף המשאבים המוגבל שבידי המשטרה. בהיבט המניעתי יש לציין שהמשטרה החרימה את מכונות המזל, ואף בדקה את האפשרות להוציא למקום צו סגירה.

21. סיכומם של דברים הוא שהנאשמת מודה שעברה את העבירה המיוחסת לה, היא היחידה שנתפסה בכף והיחידה שנאספו נגדה ראיות. לא ברור כמה משאבים נוספים היה צריך להשקיע כדי לאתר מעורבים נוספים ולאסוף נגדם ראיות שיספיקו לשם העמדתם לדין. יתר על כן, כמפורט לעיל, הנאשמת לא שיתפה פעולה עם המשטרה בניסיונה של המשטרה לגלות מעורבים נוספים בביצוע העבירה והסתירה פרטים רבים שהיו יכולים להביא להעמדה לדין של אחראים נוספים. לא הובאה כל ראיה לכך שאי שיתוף הפעולה של הנאשמת עם המשטרה נבע מסכנה לחייה של הנאשמת. טענה זו שנטענה על ידי הסניגורית בסיכומים, כלל לא נטענה על ידי הנאשמת בחקירתה במשטרה או בעדותה בבית המשפט. גם החששות שהביעה הסניגורית בסיכומיה כי ההחלטה שלא לעשות מאמצים נוספים לאיתור בעל העסק של מכונות המזל מעבר לפעולות החקירה שביצעה בפועל המשטרה התקבלה ממניעים זרים לא נתמכו בראיה כלשהי. בהיעדר תמיכה ראייתית לחששות שהביעה הסניגורית, חלה החזקה שלא התערבו שיקולים זרים בשיקולי הרשות שלא להשקיע משאבים נוספים בחקירה. במצב דברים זה ועל אף נסיבותיה האישיות הקשות של הנאשמת וקולתה היחסית של העבירה אין בקיום המשפט משום "פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות" כלשון בית המשפט העליון בע"פ **בורוביץ'** הנ"ל בהתייחסו לשלב השני של הבחינה שאותה נדרש בית המשפט לערוך בעת דיון בטענת הגנה מן הצדק. הגשת כתב האישום וניהול ההליך הפלילי אינם עומדים גם בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית כלשון סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. זאת, כיוון שהנאשמת תרמה תרומה משמעותית מאד לכך שהדין נאכף כלפיה בלבד במקרה זה (בע"פ **בורוביץ'** הנ"ל נאמר כי בשלב השני של בחינת תחולתה של ההגנה מן הצדק יש לבחון בין היתר את "חומרת הפגיעה בזכויות הנאשם ולנסיבות שהביאו לגרימתה").

22. לנוכח כל האמור לעיל אני דוחה את הטענה המקדמית של ההגנה לקיומה של הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית.

23. הואיל והנאשמת לא חלקה על עובדות כתב האישום אני מרשיע אותה בכך שבמקום ובמועד האמורים בכתב האישום עברה עבירה לפי סעיף 225 לחוק העונשין, תשל"ז-1997, שעניינו איסור הגרלות והימורים.

ניתנו היום, כ"ד תמוז תשע"ז 18/7/2017, במעמד הצדדים

[1] ת/1, גיליון 2, ש' 29.

[2] ת/1, גיליון 1, ש' 50-51.

[3] ת/1, גיליון 2, ש' 9-13.

[4] ת/1, גיליון 2, ש' 15-18.

[5] ת/1, גיליון 2, ש' 44 ואילך.

[6] פרוטוקול הדיון מיום 13.6.2017, עמ' 15, ש' 5-6.

[7] שם, עמ' 15, ש' 10 ואילך.

[8] שם, עמ' 15, ש' 17 ואילך.

[9] שם, עמ' 16, ש' 7 ואילך.

[10] שם, עמ' 15, ש' 29 ואילך.

[11] שם, עמ' 16, ש' 20 ואילך וראו גם עמ' 19, ש' 1-2.

[12] שם, עמ' 18, ש' 9-10.

[13] שם, עמ' 17, ש' 25 ואילך ועמ' 18, ש' 27-28.

[14] שם, עמ' 15, ש' 28 ואילך.